

*De febre Hemetritæo, dubitatio consideratione
digna proposita.*

Fili D. Spiegelius speciosum de Hemetritæo publicavit discursum, sed valde dubito, & etiam mirari soleo, si ille ad Italorum imprimis Medicorum salivam ac gustum ita accommodatus, ut ex æmulatione nullos experiri conrigerit Antagonistas, se illius opinioni opposcentes. Si illius sententia probanda, sequeretur, pœnè omnes febres continuas passim grassantes, tertiâ die magis ingravescentes, (quas veteres pro Tertianis continuis reputabant) pro semitercianis æstimandas. Videtur illud potissimum refragari, dum ipse Spiegelius refert, se in relectis cadaveribus eorum, qui ex illis febribus decesserant, semper depræhendissè inflammationes vel erysipelaceas, vel erysipelata inflammatoria, in ventriculo, intestino jejuno, ileo, colo, mesenterio, modò in hac, modò in illâ parte.

Siquidem juxta istam *avrophia* & oculatam fidem, illæ semiterciana, ex prædictarum partium inflammatione pronatæ, haud erunt æstimandæ febres continuæ Essentiales, sed symptomaticæ, id præcorum & neotericorû monumentis repugnat,

unanimiter statuentium, Hemetritæum compositam esse febrem, ex Tertianâ intermittente, & quotidiana continuâ, cujus fomes hæreat in venoso genere, dum humores biliosi & pituitosi, aut serosi, illic coerciti ac inculcati, conceptâ corruptione ac putredine, ebulliunt ac effervescent, ob interceptam eventationem, nullibi mentione factâ alicujus inflammationis extra vasa consistentis, & immanem dolorem colicæ aut Iliacæ faciem æmulantem, concitantis. Extra dubium febres illas continuas in populum desævientes esse malignas, earumque fomitem, in venis ex biliosis & pituitosis ac serosis humoribus temperatis, contineri, non rarò exin ad subiectas partes, ventriculum, intestina, Epar & mesenterium amandari & illic cruciatus inflammatorios causare. Utrum autem consimiles febres, ad Hemetritæum referendæ, sanè *intra*. Nihil tam est incredibile, quod dicendo non fiat probabile, et si non sit apodicticum. Miror D. Spiegelium tam sedulum & laboriosum, in disseccandis cadaveribus eorum, qui illis febribus perempti, ut non rarò & ipse infectus & morbo correptus, idem tibi interdum con-

rigissè,

tigisse, Cum sapius per aliquot septimanas, custos cadaverum constitutus, etiam noctu, inter ea cubare es coactus, ne per insidias studiosum eum rapta aliò transferrentur.

Sed de his dabitur commodior occasio brevè, coram conferendi. Interim ago gratias pro inspiciendo Spigelio & exin ansà oblata ad speculandum.

EPISTOLA XIV.

*De pilulis antipodagricis Argentinesium, utrum
tutus earum usus?*

Ad quendam Medicum.

Um omnes homines, præsertim quibus obtingit Genius paulò sublimior, sint appetentes laudum, ita & meus animus ab encomio haud alienus, si intra limites consistat, nec supra gradus meriti conscendat. Cum Aristoteles Athenis inambulans, quendam juvenem purpureâ veste indutum, cum gravitate ingredientem, in conspicatus, optabat talis esse in re, qualem se esse, ille sibi imaginaretur. Quid nò & mihi in votis, ut talis essem, prout vestri oculi mentis de me critici.

O quàm magnus essem, non in *Carthago*, sed in ipsa *Ierusalim*. Mihi gaudio, dum animadverto, meas responsiones vobis, præsertim nostrari honorando amico, probari & etiam æstimari, qui aquila in nubibus est, perspicacibus suis oculis omnia cernens & exactè discernens, si mea responsa limatum illius iudicium su-

stinent, quis obrectare ausit? Tam honesta censura sit mihi pro magnâ usurâ.

Quoad pilulas antipodagricas, ex troch. alhand. diagr. & alo. ros. concinnatas, quin in avertenda defluxionum materiâ (serofos, biliosos & pituitosos humores, ceu causam antecedentem evacuando) prohibendo, ne ad articulos descendat, plurimum præstare valeant, indubium, sed tamen cum justâ discretionè usurpandæ. Si aloë solitaria crebriùs ingesta Epar lædit, prout Jul. Cæs. Scaliger Exerc. 160. asserit his verbis: Qui negant aloë Jecur offendi, Experientiæ Scuticâ digni sunt, hoc per annos amplius 40. compertum habuimus. Nolo commemorare qui non solùm ab Empyricis pharmacariis, sed etiam à Galenistis in pericula & morbos illius usu conjecti, eximimus è pernicie manifestâ. Quin summus ille Philosophus, etiam maximi nominis Medicus fuerit, proin ipsius